

[Socialministeren.]

For landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg gør der sig nogle særlige forhold gældende, nemlig for så vidt angår sager om tvungen inddragelse og tilbageholdelse under børne- og ungdomsforsorg og forskellige andre funktioner, som hidtil har været tillagt landsnævnet.

Landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg har over for socialministeriet udtrykt ængstelse for, at de sager, som det drejer sig om, ikke vil kunne behandles tilstrækkelig indgående på regionalt plan, førend aptsankenævnene er etableret, og landsnævnet har derfor foreslået, at der indtil videre skal være en særlig afdeling med faste medlemmer i ankestyrelsen til behandling af disse sager.

Socialministeriet har erklæret sig enigt i landsnævnets opfattelse, og da regeringen ligeledes finder, at en særlig behandling af disse sager kan være nødvendig i en overgangsperiode, er det i bemærkningerne til lovforslaget anført, at der forudsættes oprettet en særlig afdeling med faste ankechefer og faste beskikkede medlemmer med særligt kendskab til børne- og ungdomsforsorgens problemer. Der er altså her tale om en fravigelse fra princippet om, at der skal ske rotation blandt såvel ankecheferne som de beskikkede medlemmer.

Det har i forbindelse med overvejelserne om ankeorganets struktur været overvejet, hvilke benævnelser ankeorganet og de til dette knyttede faste medlemmer skal have.

I socialreformkommissionens betænkning er — ud fra hensynet til borgernes opfattelse af det øverste administrative sociale ankeorgan som retsbeskyttende — ankeorganet betegnet som „socialretten“ og de faste og beskikkede medlemmer henholdsvis „socialdommere“ og „læggdommere“. Chefen for ankeorganet benævnes „præsident“.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er regeringen betænkelig ved at anvende en terminologi, der har tydelig lighed med retsplejelovens, idet der er tale om et administrativt organ.

Uanset at de i socialreformkommissionens betænkning anvendte betegnelser på udmærket måde giver udtryk for de retsbeskyttelseshensyn, der ligger bag oprettelsen af et centralt ankeorgan for hele det sociale område, har regeringen derfor fundet det

rigtigt at anvende andre betegnelser end „ret“, „dommer“ etc.

De i lovforslaget anførte betegnelser: „den sociale ankestyrelse“, „styrelseschef“ og „ankechef“, er valgt for at markere den deling af det sociale område, der sker, når socialreformen er tilendebragt, gennem etablering af 3 styrelser med adskilte funktioner: socialstyrelsen, sikringsstyrelsen samt ankestyrelsen, med hver sin styrelseschef som leder.

Om de øvrige lovforslag skal jeg indskrænke mig til at henvise til forslagene med bemærkninger.

Jeg vil dog gerne oplyse, at socialstyrelsen og landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg for tiden overvejer problemerne omkring plejeforældres ankeadgang og om en lempelse af betingelserne for at nedlægge forbud mod hjemtagelse af et barn fra et plejehjem (børneforsorgslovens §§ 81 og 82). Hvis problemerne er afklaret inden færdigbehandlingen af det nu forelagte forslag om ændring af børneforsorgsloven, kan der blive tale om at fremsætte ændringsforslag vedrørende de nævnte bestemmelser.

Med hensyn til omkostningerne for staten ved at etablere denne nyordning af det sociale ankesystem skal jeg henvise til bemærkningerne til forslaget om den sociale ankestyrelse, hvoraf det fremgår, at der i 1972-73 — under forudsætning af lovens ikrafttræden den 1. oktober 1972 — må forventes en merudgift til driften i forhold til den gældende lovgivning på ca. 2,2 mill. kr. og i de følgende finansår på ca. 4,4 mill. kr. årlig. Hertil kommer et mindre beløb til etablering (lokaler, nyt inventar m. v.).

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at understrege — således som det også er sket i bemærkningerne til lovforslaget — at merudgiften er anslået på et yderst usikkert beregningsgrundlag, idet det er umuligt at skønne over, hvor mange sager ankestyrelsen kommer til at behandle.

Jeg skal endelig gøre opmærksom på, at det er en forudsætning for at etablere ankestyrelsen pr. 1. oktober, at lovforslaget gennemføres hurtigt. Der er jo altid et stort arbejde, der skal gøres, når en nyordning skal gennemføres.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslagene til folketingets hurtige og villige behandling.